

Epilógus

HORVÁTH LÁSZLÓ

lacibacsi@puskas.hu

Mottó:

Nincs új a Nap alatt... vagy mégis?!

A kísérleti televízióadások lebonyolítói mesélték, hogy kamerájuk nem volt, csak filmbontójuk, így a napi felkonferálásokat is ennek segítségével kellett megoldaniuk. Megvalósították a világ első „virtuális bemondó”-nőjét, vagyis a filmhíradó munkatársai a filmkamera elé ültették a kor egyik üdvöskéjét, Krencsey Mariann művésznőt (lásd Tenkes kapitánya) és elmondatták vele a felkonferáló szöveget: „Kedves Nézőink! Önök a Magyar Televízió kísérleti adását látják az OIRT 1-es csatornáján... Mindenkinek jó szórakozást kívánok a stáb, vagyis a Posta Rádióműszaki Igazgatósága nevében...”

Az így elkészített néhány perces filmet előhívták, sokszorosították és a bemutatandó játékfilm elé ragasztották. Ezek lettek a befutó képek. A lebonyolító ifjú technikusok úgy emlékeznek mosolyogva, hogy a legtöbben minden vetítés előtt egy-két filmkockányi „Krencsey Mariant” kivágtak a befutó részből emlékének. (Így a vetítések számának gyarapodásával lassan, de biztosan elfogytak a befutóképek.)

Telt-múlt az idő... elérkezett az új évezred és egyik kedvenc tanítványom, Czap László „Virtuális bemondó” című cikkére lettem figyelmes éppen a Híradástechnika hasábjain (LX. évf., 2005/1, pp.7-11): „...A beszéd érthetőségét javítja, ha látjuk a beszélő személy arcát, ezzel együtt az artikulációját. Ez a vizuális információ különösen sokat segít zajos környezetben és hallássérültek esetében.” – írja a szerző és mennyire igaza van, hogy „a testbeszéddel árnyaljuk mondandónkat, megerősítjük vagy éppen cáfoljuk verbális üzenetünket.”

Én is pontosan annyira voltam morcos, mint Ananova, a bájos virtuális bemondónő, mikor megtudtam, hogy az 50 éves jubileumra készülő célszámot nekem kell megszerkesztenem, majd az utolsó pont leütése után engem is az itt látható boldogság töltött el...

